

Two crossed Greek flags on wooden sticks. The flag on the left has a white background with a blue cross in the upper left corner and blue and white horizontal stripes below. The flag on the right has a white background with a blue cross in the upper right corner and blue and white horizontal stripes below. The sticks are light-colored wood and cross in the center.

SKIOS

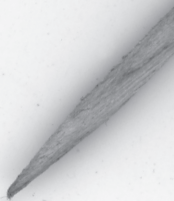
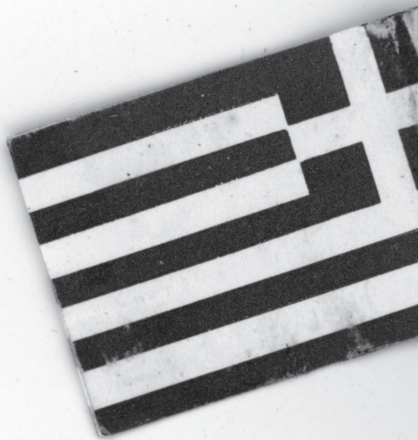
Michael Frayn

**„Ideální humoristický román
na pláž či jen tak na víkend.“**

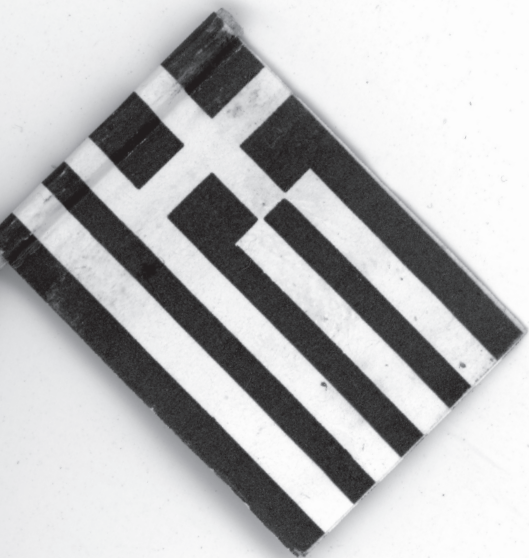
The Washington Post

Michael Frayn

Skios

Michael Frayn
SKIOS

PŘELOŽILY ZORA WOLFOVÁ A EVA KONDRYSOVÁ

SKIOS

Copyright © Michael Frayn 2012

Translation © Zora Wolfová - heirs, Eva Kondrysová, 2013

Layout © Karel Haloun & Luděk Kubík /3.dílna/, 2013

ISBN 978-80-7432-375-1 (PDF)

1.

„Chtěla bych z celého srdce poděkovat našemu vzácnému hostu za to,“ řekla Nikki Hooková, „že povznesl tento večer v tak úchvatný a skvostný zážitek, na který, jak jsem si jista, nikdo z nás nikdy nezapomene...“

Zarazila se, znovu si tu větu přečetla nahlas, škrtlá slova „úchvatný“ a „skvostný“ a nahradila je výrazy „jedinečný“ a „mimořádný“, které jí připadaly samy o sobě zvlášť jedinečné a mimořádné. Také se víc hodily k choti Freda Topplera, a na tom vlastně záleželo, protože vděčná a nadšená z ojedinělého zážitku nebude Nikki, ale paní Topplerová. Nikki jen dělá paní Topplerové osobní tajemnici. Dodává myšlenky, které by paní Topplerová měla nosit v hlavě a které se tam nakonec paní Topplerové přece jen usadí.

Za okny Nikkiiny kanceláře zářily ve vánku středomořského odpoledne svažité zahrady a stráně patřící k sídlu Nada-ce Freda Topplera. Syté modři oblohy vzdorovaly kaskády pečlivě zalévaných buganvilií a olověnců. Rybářské chalupy na pobřeží a zakotvené plachetnice, které se pohupovaly v třpytivém moři, byly stejně oslnivě bílé a božsky modré jako řecká vlajka, letargicky pohlávající na žerdi.

Zato Nikki, která se na to všechno dívala, zatímco skládala myšlenky pro paní Topplerovou, byla podobně jako klimatizace diskrétně chladná. Diskrétně světlé vlasy měla nepocuchané, bílá blůzka a modrá sukně diskrétně odrážely řecké bílé a modré barvy venku, její výraz byl mile, avšak diskrétně vstřícný světu. Byla diskrétně britská, což paní Topplerová oceňovala, jelikož sama byla stejně jako nebožtík pan Toppler rodem z Ameriky. Evropané jí ztělesňovali civilizované hodnoty, které měla jako hlavní smysl svého bytí prosazovat Nadace Freda Topplera, a Britové byli Evropané, kteří mají dost taktu a rozumu, aby mluvili anglicky. A Nikki se zamlouvala každému, nejen paní Topplerové. Byla tak milá! Už jako tříletá holčička byla taková. Byla milá i v sedmnácti, ve věku, kdy hned tak někdo milý nebývá, a zůstala stejně milá i po dvaceti letech. Diskrétně opálená, diskrétně světlovlásá, diskrétně schopná a diskrétně milá.

Před očima Nikki teď začali vycházet z rybářských chalup lidé a mířili ke stolům rozestavěným ve stínu obrovského platanu na ústředním prostranství. Nebyli to rybáři, ba ani Řekové. Nebyli to turisté ani prázdninovní návštěvníci. Byli to anglicky mluvící hosté, kteří přijeli na velkolepý výroční slavnostní večer nadace. Strávili den na seminářích, kde studovali mínojskou kuchyni a meditační techniky raných křesťanů a absolvovali lekce tradičních makedonských tanců a úpravy květin v éře pozdního středověku. Duševní vypětí prostřídali občas koupáním a odpočinkem, kultivovanými rozhovory u snídaně a dopolední kávy, nad drinky před obědem, u oběda a při kávě po něm, nad odpolední svačinou a občerstvením. Teď se chystali povzbudit k dalšímu duševnímu vypětí dobrou večerí a různými drinky před ní i poté.

Zítra všechno tohle civilizační úsilí vyvrcholí na recepci se šampaňským a formálním banketu, po němž budou hosté

večera, výroční přednášku na počest Freda Topplera. Tato přednáška patřila tradičně k nejvýznamnějším událostem řeckého kulturního kalendáře. K stálým hostům se připojí i přední představitelé z Athén, dopravení na ostrov letecky i po moři. V novinách vyjdou články napadající volbu tématu i řečníka a bědující nad tristním úpadkem jejich úrovně.

Jen ať to proboha nedopadne letos zvlášť hrozně, modlila se v duchu Nikki. Všechny přednášky, ať sebevíc jedinečné a mimořádné, jsou ovšem hrozné, ale některé jsou ještě hroznější než ostatní. Jenže nějaká přednáška se konat musí. Proč? Protože se vždycky konala. Co nadace existuje, koná se každý rok přednáška na počest Freda Topplera. Týkala se už všemožných Krizí a Výzev, řešila Záhady, ptala se Od-kud a Kam, nabídla tři Perspektivy a dvě Nová zamyšlení. Ředitel nadace se projevoval stále podivněji, s nikým nekomunikoval, ale tím absurdnější řečníky si volil. Loňský postsynkretický přístup k unikajícimu tématu přiměl i paní Topplerovou, která byla ochotná poděkovat téměř komukoliv za téměř cokoliv, aby se zarazila a zřejmě podvědomě v poděkování vynechala ujištění, že posluchači na svůj zážitek hned tak nezapomenou. Letos Nikki využila skutečnosti, že se ředitel uchýlil do Nepálu, a vybrala řečníka sama.

„Doktora Normana Wilfreda není třeba představovat,“ řekne zítra paní Topplerová, až ho bude uvádět. Nikki přelétla pohledem následující zbytečný úvod, sestavený z materiálů od osobní tajemnice doktora Wilfreda. Seznam jeho publikací, přednášek, čestných titulů a ocenění působil velkolepě. Lucinda Knowlesová, Nikkiina kolegyně z Ústavu J. G. Fledge, ji ujistila, že doktor Wilfred je nejen významným odborníkem v řízení vědy, ale i uznávanou celebritou. A její dobrá známá z Cartagenského festivalu tvrdila, že Wilfred je momentálně na přednášky nejžádanější.

Takže letos to bude *Inovace a řízení – příslib scientometrie*.

stejně hrozná jako všechny předešlé. A Wilfred je právě teď cestou z Londýna nad Švýcarskem nebo severní Itálií pět mil ve vzduchu. Jasně a neutěšeně si ho představila, jak sedí v první třídě letadla a usrkuje gratis šampaňské. Četná zasedání a zahraniční přednášky na něm zanechaly svou stopu. Tváře mu ztěžkly vlastní důležitostí, pas nabyl na objemu a vlasy jej pozbyly. Vláčí svou *Inovaci a řízení* po světě, z Toronta do Tokia, z Osla do Oswega, rukopis zežloutlý alpským sluncem, zmáčený tropickými dešti a poničený, jak se jím pořád probírá.

Nikki vytiskla zbytečné představení a závěrečné poděkování, vymezující hranice projevu. Stejně už je pozdě cokoliv měnit. Co se má stát, blíží se rychlostí pěti set mil za hodinu.

Pohlédla na hodinky. Má právě tak čas předat text paní Topplerové a zkontrolovat ještě pár věcí na seznamu, než se rozjede na letiště. Vyšla ze dveří své kanceláře a narazila do těžké cihlové zdi pozdního odpoledního vedra.

2.

Proč to člověk dělá? pomyslel si doktor Norman Wilfred v letadle, když usrkával gratis šampaňské v první třídě, a nepřítomně se zahleděl na svět pět mil pod sebou. Proč to vůbec dělá?

Znovu a znovu se všechno opakuje. Opět má před očima neurčitý pohled na část zemského povrchu tam dole. Pak přijde další letiště a další čekající auto. Zazní známé ujištění, jak jsou všichni nadšení jeho příchodem. Další hostinský pokoj se dvěma ručníky a kostkou mýdla vyloženými na posteli. Nadace Freda Topplera má ve vědeckých kruzích dobrou pověst, chová se prý k hostujícím profesorům na úrovni. Tušil, že jejich víno bude k pití a pohodlné sezení se bude nabízet na mírném slunci nebo v teplém stínu. Ale když si představil, co všechno bude muset předvést, aby si ty drobné výsady vysloužil, pocítil až do morku kostí známou únavu.

„Doktor Norman Wilfred?“ řeknou lidé při představování, a už teď věděl, jak se jim změní výraz ve tváři. Viděl v duchu, jak se na ně v odpověď usměje a mírně sklopí hlavu. Znovu se vytasí s náměty, které má pohotově pro obligátní setkání s dalšími hosty. Znovu uplatní svou zásobičku

názorů. Nabídne jim i střípky drobných klepů, které s sebou přivezl. Vyličí osvědčené a vyzkoušené historky.

A potom vlastní přednáška. Všechny tváře k němu vyčkávavě vzhlednou. Nejprve obsáhlý přehled jeho životní dráhy, parafrázovaný podle životopisu, který jim Vicki poslala, a jako vždy zredukovaný na přijatelný rozsah tím, že se vynechají jeho nejdůležitější publikace a funkce. A jak to tak bude znovu poslouchat s hlavou skromně sklopenou, bezděčně předvede, že ubíhající léta mu zvyšují klenuté čelo směrem k temeni hlavy.

Za potlesku přistoupí k pultíku a rozevře text přednášky...

Přednáška! Má ji vůbec? Sáhl znovu do příruční tašky, aby se ujistil. Ano, ovšemže ji má. Vždycky si na cestách nechává text přednášky u sebe. Nic neriskuje, dost často se mu za ta léta zavazadla někde zatoulala. Zubní kartáček a pyžamo lze nahradit, ale přednáška je součástí jeho bytosti, je z jeho masa a kostí, krev jeho krve. Vyndal ji z tašky, jen aby se znovu uklidnil. Ohmatané staré hnědé desky, které s ním proputovaly už tolik tisíc únavných leteckých mil, včetně červené skvrny po víně z Melbourne a rozmazaných zbytků jakéhosi tropického hmyzu ze Singapuru. Připojí jako obvykle pár úvodních poznámek, aby zdůraznil specifický význam přednášky pro dobu a místo konání, ale její jádro je stejně jako vzhled jeho hlavy výsledkem působením let. Do těchto stránek soustředil myšlenky a bádání celého svého života a jejich výrazy obdobně jako veškeré lidské vědění postupně cizeloval a upravoval podle současných okolností. Promyšleně formulované věty byly stejně známé a uklidňující jako skvrna od vína a mrtvý hmyz. „Mezi nejnaléhavějšími otázkami, které před námi dnes stojí, jsou patrně... Naděje a obavy lidstva... V rámci společenské odpovědnosti...“

Měl ta slova před očima, vzhlížela k němu jako poslušné děti k milovanému otci. „Těmto problémům je nesporně

profesionální, ale stále ještě spontánní přednes. Drobné obměny a připodotknutí. Následující přiměřeně dlouhý potlesk. Ocenění jeho hostitelky – „slova, která nás vedou k zamyšlení, moudrá, fascinující“ – hodnocení možná ne zcela neupřímné...

Ale proč se k tomu člověk zas a znovu propůjčí? Mohl by přece sedět v pracovně svého ústavu a věnovat se skutečně vědecké práci. Pokusit se pochopit výsledky posledních výzkumů mladších soků, kteří vynalézají jakýsi nepochopitelný vlastní jazyk, dešifrovat návrhy rozpočtu celé instituce před dalším zasedáním vedení, případně uspořádat zmatenou podobu, do níž poklesl jeho poslední rukopis.

Namísto toho je zase tady, pět mil nad zemí, se sklenkou šampaňského v ruce. Proč, proč, proč?

Není pochyb, že jako doktor Norman Wilfred prožívá i jisté sebeuspokojení. Jen proto, že je tím, kdo je, se mu předkládají k podpisu dokumenty sepsané jinými. Ani jeho rady a předsednické organizační schopnosti nezůstávají bez ocenění. Když lidé slyší jeho jméno, vědí předem, s čím počítat. A nebudou zklamáni. Očekávají doktora Normana Wilfreda, a také ho dostanou.

A pokud mu sama skutečnost, že je doktor Norman Wilfred, přináší jisté výhody, pomyslel si, zatímco mu steward doléval, bůhví, že si je zasloužil. Stal se tím, čím je, jen pozvolna, díky dlouhodobému úsilí, myšlenku po myšlence, názor po názoru, funkci za funkcí. Zažil přitom i mnohá zklamání, mnohé neúspěchy a prohry a bývala rána, kdy při holení nebyl právě nadšen pohledem člověka, který na něj zíral ze zrcadla. I teď má své problémy. Musí si hlídat krevní tlak. Vyvinula se u něj vážná alergie na cibuli. A možná trpí jistou tendencí brát sám sebe až moc vážně.

Včetně zřejmě nevyléčitelné potřeby usadit se v letadle se sklenkou šampaňského v ruce a s vědomím, že ho čeká

3.

Nikki procházela pomalu zeleným územím nadace, po kroučících se svažitéch cestičkách, a hleděla přitom na zátoku a kupovitá letní oblaka. Jak odpoledne přecházelo v podvečer, ztrácelo světlo žár. Ve vzduchu tkvěl nádech zlata.

Milovala tohle místo. Vládl zde takový klidný řád, všechno bylo jemně vyvážené jako strojek dokonalých hodinek nebo sama příroda. Síť trubek a hadic, které všechnu tu zeleň živily, probíhala diskrétně vskrytu. Stejně tak i přítok peněz, díky kterým jimi nadále proudila voda. Byl to ucelený svět, miniaturní model evropské civilizace, jejíž existenci prosazoval, a Nikki měla dojem, že jí sedí na dlani jako tiše vrnící hodinový strojek. Jediný díl tohoto soukolí, který trochu vybočoval a do jisté míry model zpochybňoval, se skrýval za zavřenými okenicemi vily Empedoklés, stojící vysoko nad ostatními, kde se zdržoval vyzáblý chorý ředitel. I když tam už možná nepobude dlouho...

Z rybáři neobsazených rybářských chalup na pobřeží a z apartmá vil roztroušených pod stromy po rozlehlém pozemku nadace, nesoucích jména Leukippos a Anaximandros, Xenoklés, Theodektés, Menandros, Aristofanés

a pítí. Uplynuly už dobré dvě hodiny od doby, kdy dostali najíst a napít naposledy.

Nikki si představovala, že to všechno vidí poprvé, tak jak to brzy uvidí doktor Wilfred. Co usoudí, porovná-li to se všemi ostatními nadacemi a instituty, kde po světě promlouval? Představila si ho po svém boku, jak se rozhlíží a se zájmem poslouchá, až mu bude všechno vysvětlovat. Třeba je sympatičtější, než si pomyslela, když přepisovala jeho životopis. Určitě, tuší to. Bude to člověk, s nímž se dá mluvit.

„Většina našich hostů je ze Států,“ říkala mu. „Všichni jsou samozřejmě velmi zámožní, jinak by tady nebyli. Ale skvělí lidé, jinak by je nezajímalo to, oč tady usilujeme.“

Zamávala postarší dvojici, která se na ni ze široka usmívala. „Dobrý podvečer!“ zavolala na ně. „Nikki, miláčku,“ zvolala dáma v odpověď, „krásně si tu užíváme! A všechno samozřejmě díky vám. Víme také, že jste nám na zítra nachystala senzační zážitek!“

„Pan Chuck Friendly s chotí,“ zašeptala Nikki svému neviditelnému společníkovi. „Prý jsou to druzí nejbohatší lidé ze státu Rhode Island. Jsou tu každým rokem, co nadace začala pořádat výroční slavnostní večery. Báječní lidé! Většina zdejších hostů jsou manželé a ostatní doufají, že k tomu dospějí, takže pozor!“

Ve stínu Athénina chrámu se zamyšleně procházeli dva muži. Jeden z nich vyndal z úst dýmku a pozvedl ji k Nikki jako sklenku vína, druhý se jí hluboce uklonil.

„Alf Persson,“ vysvětlovala doktoru Wilfredovi, „švédský teolog. Myslím, že je v teologickém světě docela známý. A V. J. D. Chaudhury, přední odborník na nedostatečný rozvoj. Dva z našich zdomácnělých intelektuálů. Jak vidíte, nejste tu jediná význačná osobnost!“

Přešli přes prostornou starořeckou agoru, kde zřízení vykládali z elektrických vozů jídelní stoly, pozlacené

tisíciletí,“ připomněla jejich předákovi. „Dáte si pozor, vidíte, a položíte koberce, než na ni postavíte něco kovového.“

K doktoru Wilfredovi dodala skromně: „Moje řečtina je ještě dost primitivní, i po těch pěti letech, co jsem tu strávila... Vida, tady máme dalšího domácího intelektuála.“ Zamávala na mladého muže, který ponuře zíral z okna Epiktéta. „Je Brit, jako já. Chris Binns, náš spisovatel... Chrisi, prokázal byste mi laskavost? Až se zítra dostaneme k otázkám a nikdo nebude chtít začít, nerada bych, aby nastalo to hrozné ticho jako loni. Nepřipravil byste si nějakou otázku?“

„Otázku?“ opakoval Chris Binns, jako by takové slovo jakživ neslyšel.

„Ptejte se na cokoliv,“ řekla Nikki. „Třeba na jeho práci. Na vyhlídky mezinárodní spolupráce. Něco vás napadne. Jste přece spisovatel. Jde jenom o to, aby se debata rozjela... Po té přednášce. Přijdete přece zítra na přednášku?“

„Jasně,“ odpověděl Chris. „Samozřejmě. Určitě.“

„Je tak ponořený do své práce,“ zašeptala Nikki doktoru Wilfredovi, jak šli dál. „Ani si neuvědomil, že přednáška je už zítra.“

„Třeba při pohledu na vás na všechno ostatní zapomen,“ představovala si Nikki, že doktor Wilfred poznamená. Zasmála se. „Ale jděte!“ Je opravdu sympatičtější, než předpokládala. A náhle i mladší a štíhlejší.

„Bože, Nikki,“ řekla starší dáma, která si, když obcházeli Afroditinu fontánu, přikládala na čelo krajkový kapesníček smočený v kolínské, „vy vypadáte jako z reklamy na deodorant. Jak to děláte?“

„To bude asi tím, že chladně uvažuji, paní Comaxová,“ odpověděla Nikki.

Její chladné úvahy pozůstávaly z vědomí, že je sama pro nadaci diskrétně nezbytná stejně jako voda ve skrytých hadicích a záhadný příliv financí. Tohle doktoru Wilfredovi

ho pro rozptýlení zavedla i do zákulisí. Za hustými křovisky se neskrýval svět vil pojmenovaných po filozofech a básnících, ale prefabrikovaných ubikací, které žádná jména nenesly.

„Tady bydlí zaměstnanci,“ vysvětlila. „Počkal byste tu chvíli? Potřebuju nakouknout do kuchyně.“

„Co tu zas chcete?“ zařval Jannis Voskopulos, *chef de cuisine*, do randálu nerez oceli narážející na nerez ocel, hřmotného větráku a nekonečného levantského kvílení zpěvačky z rádia. „Nevím, co mi chcete říct a co jste mi už neřekla! Dobře dvakrát! A my vám vyhověli! Dvakrát za sebou!“

Pár bíle oděných duchů vzhledlo od sporáků, trub a pracovních pultů a přátelsky jí zamávalo vařečkami a sekáčky. Někteří vzhledli, ale nepoznali ji.

„Jenže tu máte nové lidi, Jannisi,“ řekla mu nikoliv řecky, ale americkou angličtinou, protože Jannis kdysi pracoval v Americe a rád si ten jazyk připomínal. „Co nám dodala agentura. Uhlídáte je?“

„Mně nic neujde. Dohlížím na každého a na všechno. Jako vy.“

„Vloni jste zapomněl na košer.“

„Chcete vidět košer, Nikki? Koukejte – košer. Halal. Diabetická dieta. Vegetariánská. Bezlepková, bez ořechů, neslaná. Vegetariánská košer. Diabetická halal. Bezlepková diabetická. Neslaná vegetariánská bez ořechů. Koukejte vypadnout, Nikki!“

„A bez cibule?“

„Bez cibule?“

„Neslaná bez cibule! Pro hlavního řečníka! Přece jsem vám to říkala!“

Jannis zvedl oči ke stropu a pak si otřel čelo utěrkou, kterou držel v ruce. Povzdechl si.

„Když jsem byl ještě jako kluk v Pireu, měli jsme jenom dvoje jídlo. Buď bylo co do huby, anebo nebylo nic.“

Vrátila se k pomyslnému doktoru Wilfredovi a došli k Parmenidovi, nevtíravě luxusní vile pro hosty, kde bude ubytovaný. Udělala na něj už dobrý dojem, to viděla, když k ní stoupali do vrchu. Poté co otevřela okenice, do nichž se už neopíralo odpolední slunce, a zpřístupnila tak výhled na zátoku s vršícími se mraky a plachetnicemi pohupujícími se podél břehu, zaslechla, jak se nadechl. Dobře, že to vidí teď – než přijede, bude už nejspíš tma...

Zkontrolovala větrání, dolila vodu ve vázách se žlutými liliemi a bílými růžemi, do přehrávače zasunula cédéčko. Ovzduší rozechvěl tlumený chorál.

„Mniši z místního kláštera,“ vysvětlila.

Vyndala z příborníku whisky a postavila ji ke sklenkám na servírovacím stolku. „Nepříliš známá, čistá whisky,“ řekla. „Bude vám vyhovovat?“

Vešla do ložnice, sundala z postele přehoz a připravila bílý župan a trepy, huňaté jako srst subtropického ledního medvěda. Přešla do pracovny: na psacím stole dopisní papíry, ano, seznam služeb, historie nadace. Kuchyně: v ledničce láhev šampaňského se dvěma vysokými sklenkami, kvalitní místní bílé víno a dva litry vychlazené vody.

„Ta je z vlastního pramene nadace,“ sdělila mu. „Je proslulá svou čistotou.“

Hrozny vzala z ledničky a mísu, na kterou je urovnala, z příborníku. „Pochází z nadační keramické dílny,“ vysvětlila. „Vzor zachycuje scénu, kdy Odysseus přistál na Skiosu převlečený za potulného brusiče nožů.“

Před odchodem se ještě jednou rozhlédla... Lilie... Propánakrále! Měla by si to radši ověřit...

Vymáčkla na mobilu „Vicki“. Její číslo tam měla uložené už půl roku.

„Vicki...? To jsem zase já, Nikki. Nezlobte se... Osvědčené spojení zase v akci! Že je v letadle...? Ano, jsme na něj

Lilie! Dala jsem mu do pokoje lilie! A teď mě napadlo, počkej, jestli je alergický na cibule...! Cibule - hlízy... Hlízy - lilie...! Ne? Tak to je senza... Jste zlatá... Moc mě mrzí, že jsem vás zdržela. Jsme z toho všichni tak rozrušení!“

Přeháním to, pomyslela si, když ukládala mobil do kabelky. Doktor Wilfred se najednou vrátil do podoby namyšleného tlustocha, jak se jí zprvu jevil. I když jeden nikdy neví... Podle údajů v životopise je jen o patnáct nebo šestnáct let starší než ona. Vzpomněla si na diskrétní lyrickou epizodu s *Výzvou postmoderní topologie* před třemi lety. Smích v teplé tmě - jeho rty blížící se k jejím - jemné pátravé ruce... Ano, v životě nadcházejí lecjaká překvapení. Připomněla si také, jak ho druhý den ráno odvezla na letiště a vrátila manželce...

V životopise doktora Wilfreda, pokud si vzpomínala, nestálo, že je ženatý. Ne že by měla v tomto směru nějaké ambice. Žije tu ráda, má ráda svou práci. Ale kdyby přece jen...

Přece jen už je načase odjet na letiště.

4.

Výzva, aby si cestující zapnuli bezpečnostní pásy, a pocit, že mu kdosi bere z ruky prázdnou sklenku od šampaňského, vytrhly doktora Wilfreda z dřímoty, do které nepozorovaně upadl. Vyhlédl z okénka. V moři pod sebou spatřil skupinu malých skalnatých ostrůvků a potom pobřeží dalšího ostrova s budovami a ulicemi, kde se pomalu rozsvěcela světla, jak zanikal den. Skios.

Bůhvíproč mu rázem stoupla nálada. Tentokrát bude všechno jinak. Jiná jídla, jiná vína, jiné počasí. Výhledy na moře nebudou připomínat ty, které už zná, posluchači budou jiní než obvykle. Po přednášce k němu přistoupí žena. Mírně opálená, štíhlá, usměvavá, Američanka ze známé univerzity. Jmenovaná profesorka. Ne, jmenovaná ještě není – byla by ochotná, pokud potká toho pravého, změnit život, univerzity i kontinenty. Sám už sedm let takový vztah nemá.

„Doktore Wilfrede,“ řekne mu. On se usměje a nakloní hlavu. „Vaše přednáška byla fantastická. Zaujalo mne tolik otázek, které bych s vámi ráda probrala. Nevím ovšem, jestli mi můžete věnovat chvilku...?“

Ale může k tomu dojít i dřív. Co třeba ta žena, která se

kontrolou? „Doktor Wilfred? Všichni se na vás tak těšíme!“ Vicki si s ní vyměnila spoustu mailů a často si i telefonovaly. Už z profesionálních a osobních důvodů by měla mít zájem, aby se mu na Skiosu líbilo. Možná bude mírně opálená. Třeba diskrétně blond. Něco přes třicet...

Pro jistotu zajel do pravé náprsní kapsy plátěného saka Pas, kreditní karty. Pak do levé. Mobil, tři kondomy.

Člověk nikdy neví. Ví jen to, že všechno záleží na osudu, buď je mu to na jeho vesmírné dráze souzeno, anebo ne. A co se má stát, to se také stane.

Nikki zaťukala na skleněné okénko telefonní centrály. Elli jí pokynula. Živě se usmívala svým nádherným temným řeckým úsměvem do mikrofonu, který se zdál příliš křehký, aby mu byl práv. Nikki věděla, co pronáší angličtinou mnohaletým opakováním uhlazenou do praktické zvučnosti: „Nadace Freda Topplera – ko-cete-pojit?“ Jejím hlasem promlouvala nadace k okolnímu světu, její prst stiskl nebo pustil bzučák, jímž se zmatený a nedokonalý okolní svět zpřístupňoval nebo vylučoval, její ruka třídila došlou poštu. Elli měla také na starosti všechny klíče. Právě proto tu Nikki čekala.

Teď se Elliina tvář zachmuřila nádhernými řeckými chmuřami. Neviditelný volající na její dokonale formulovanou anglickou otázku odpověděl zjevně také v angličtině, a té ona vždycky dobře nerozuměla.

Nikki čekala. Měla dost času. Byla samozřejmě vždycky všude včas, přestože měla tolik práce. Opět tedy chladně zapřemýšlela. Jistá chladná myšlenka ji poslední dobou napadala stále častěji – že ředitel už brzy opustí Empedokla a odletí zpátky do svého rodného Wuppertalu. Pochopila to z tónu, jímž paní Topplerová poslední dobou vyslovovala jeho jméno.

Takže se místo ředitele uvolní. Nové jmenování bude

rada rozhodnout, než co jí přikážou peníze? A peníze, to je paní Topplerová. A ovšem i její přítel pan Vassilis Papadopulu, stálý ochránce a dobrodinec nadace. V Athénách pan Papadopulu jmenuje ministry a také je odvolává. Nikoho v Řecku, kdo počítá s tím, že zůstane naživu a dobře se mu povede, by ani nenapadlo překážet kandidátovi, za nímž stojí pan Papadopulu. A tady se naskýtá kandidátka, jež by se mu třeba jevila vhodná. Žena, která se za posledních pět let stala nepostradatelnou jak pro paní Topplerovou, tak pro pana Papadopulua. „Ta naše Nikki!“ měla často důvod zvolat paní Topplerová. „Co bychom si bez ní počali?“

A letos organizovala celý výroční slavnostní večer. Vybrala paní Topplerové odborníka na přednášku. Na té bude i sám pan Papadopulu a pozval na ni řadu svých obchodních přátel. Loni pan Papadopulu a někteří z jeho hostů při přednášce usnuli. Pokud by se jim letos podařilo zůstat vzhůru...

Člověk zkrátka neví, co ho v životě čeká. Nikdy to neví.

Elli otevřela okénko a podala jí klíče od auta.

„Přijedeš pozdě, Nikki! Letadlo přistane za půl hodiny.“

„Má deset minut zpoždění. Zjistila jsem si to.“

„To mě mohlo napadnout.“

„Samozřejmě,“ řekla Nikki a usmála se svým hezkým vstřícným úsměvem. „Vždycky si všechno ověřím.“

Beze spěchu, pořád ještě plná svých chladných myšlenek, přešla k zářivé hradbě buganvílií, která skrývala parkoviště.

Elli za ní hleděla a v její hlavě se také zrodila chladná myšlenka: jestli se Nikki stane ředitelkou, bude se paní Topplerová poohlížet po nové osobní tajemnici...

5.

Doktor Wilfred zaujal výhodné místo u běžícího pásu, po-
učen dlouholetou zkušeností a také díky tomu, že jako
cestující první třídou vystupoval z letadla přednostně –
u pásu a poblíž bodu, kde se co chvíli dveřmi začne valit
proud černých zavazadel, ale dostatečně daleko, aby viděl
přijíždějící kufry, než k němu dojedou. Ten jeho byl snadno
k rozeznání, protože jej červená kožená jmenovka jasně od-
lišovala od moře ostatních černých kusů – další výdobytek
jeho dlouholetých zkušeností. Vzpomněl si také na svou
příruční tašku a na přednášku, kterou v ní má. Honem se
přesvědčil. Ano, je bezpečně zaklíněna mezi jeho nohama,
cítit ji tam, když zapojil mobil, aby zjistil, jaké únavné po-
žadavky se na něj nahrnuly, zatímco byl ve vzduchu.

Pět e-mailů a sedm esemesek. Uvážil by...? Ne, neuvážil.
Promluvil by na konferenci... ne...! – na Havaji...? Proboha,
zase Havaj. No možná... Napsal by... přijel... přečetl, po-
soudil...? Ne... ano... možná... Nebylo tam nic, s čím by se
nemohla vypořádat Vicki. Až na jeden e-mail od Vicky samé.
Chtěl by zareagovat na připojený text? Ukázalo se, že jde
o hodnocení jeho životního díla, článek v publikaci, o které

Autor je zřejmě postižen pitomostí a neznalostí, motivován zlomyslností a nechápe, co znamená „nezaujatost“. Ani ve snu by ho nenapadlo, aby na něco takového reagoval.

Už chtěl zastrčit mobil do kapsy, ale náhle mu v paměti vyvstala jedna věta z toho článku. „Naprosto mystická víra doktora Wilfreda v rozumové chápání...“ Znovu mobil zapnul. Prsty se mu pohybovaly jakoby z vlastní vůle. „Normálně bych urážce podobného druhu nedopřál uznání svou odpovědí,“ psal, „avšak...“ Prsty ťukaly po klávesnici jako holubi vyzobávající semínka. Jeho odpověď byla lehce autoritativní, příjemně pobavená a totálně zničující.

I v přeplněné zavazadlové hale neznámého letiště zůstával suverénem své profese.

Nikki Hooková si sáhla dozadu na blůzku, aby se přesvědčila, že ji má pořád náležitě zastrčenou do sukně, a pak si dlaní přejela vlasy, aby zjistila, jestli je klimatizace v autě nerozcuchala. Skleněnou stěnou sledovala cestující vycházející od pasové kontroly a hemžící se kolem pohyblivého pásu jako netrpěliví vepřici kolem prázdného koryta. Stáli tu ještě další lidé a s deskami a seznamy v ruce čekali. Šoféři, řidiči taxíků a limuzín, zástupci cestovních agentur. Některé ženy z cestovních kancelářů byly opálené a světlovlasé, ale žádná nebyla tak lehce opálená a diskrétně světlovlasá jako Nikki, ani ty v jejím věku, a nebyly tak vkusně oblečené. Všichni, mladí i staří, měli své názory a vzpomínky, své tajné slabosti i osobitý výběr spodního prádla. V očích svých partnerů, manželek, dětí a vnoučat byli bezpochyby takoví, jací byli. Ale jen Nikki Hooková, nedokázala si neuvědomovat, byla Nikki Hooková.

V dané chvíli zavládlo jako vždy napětí. Představovala si, že je herečka, která při premiéře stojí v zákulisí a čeká na svůj výstup. Nemusí být zrovna hlavní hvězda – ale ta

že si zapamatovala první větu, je pro ni stejně nekonečná. Teď už si nemůže projít celou svou roli! Nemůže vědět, jak vyzní křehký soulad mezi ní a ostatními herci, textem a kulisami, diváky a okolnostmi, jak to dopadne.

Hostující řečníci, které tu každý rok potkávala, bezpochyby prožívali stejné pocity. Nebyli však povinni dobře zapůsobit a zalichotit jí – to ona měla za úkol dobře zapůsobit na ně a zalichotit jim. Někteří dokázali strávit nemalou dávku snahy a lichotek – a ani se to na nich moc neprojevalo.

Na druhé straně za sklem zazněl klakson. Pohyblivý pás se rozjel. Z vnějšího světa se začaly hrnout různé černé tvary jako houpavě kráčeující kovbojové do dveří saloonu. Cestující se netrpělivě tlačili kupředu, aby je přivítali.

Všude kolem Nikki pozvedli čekající řidiči a zástupci cestovek malé cedule. „Merryweather,“ hlásaly nápisy nadějně, některé ručně psané, jiné tištěné. „Horizon Holidays... Johanssen... Βασιλικι... Sand and Sun... Purefroy... Silver Beach Hotel...“

Nikki pozvedla tu svou. „DR. NORMAN WILFRED“, stálo na ní zřetelnými tiskacími písmeny. Nasadila měkký výraz kolem úst, povolila kůži kolem přívětivě rozevřených očí, a hned vypadala o pár let mladší.

6.

Proč vlastně? ptal se Oliver Fox sám sebe. Proč já vůbec něco takového dělám?

Hustou zcuchanou kšticí měl světlou jako vyloupané mandle, měkké oči hnědé jako lesklé datle. Zato myšlenky měl černé jako černé kufry na kolečkách, které k němu přijížděly po pohyblivém pásu. Proč? říkal si, zatímco mu oči přeskakovaly od jednoho zavazadla k druhému. Proč, proč, proč? Ze začátku mu to přišlo docela přirozené. Dokonce nevyhnutelné. Ale teď, když ty černé kufry kolem něj míjely jako pozůstalí v pohřebním průvodu, viděl, že tohle dobrodružství dopadne stejně špatně jako všechna ostatní, k nimž se lehkovážně odhodlal.

Georgie, ano, tak se ta holka jmenuje. Vždyť ji skoro nezná! Setkal se s ní jen jednou! A teď se ocitl tady a má s ní strávit týden ve vile vypůjčené od nějakých lidí, které nezná vůbec. Proč to sakra dělá?

Než ji oslovil, prohlížel si ji chvíli v baru přes rameno chlapa, s kterým popíjel, to je pravda. A potom strávil dost hodin detektivním pátráním, aby zjistil, co je zač a kde bydlí, záplavou čím dál častějších esemesek a telefonických ho-

na plánech kohosi, kdo se jmenuje Patrick, a Patrickovy plány na plánech jeho tří kolegů z obchodní firmy, s nimiž si měl vyjet na jachtě. A tak tu teď Oliver stojí a pozoruje kufry putující na pohyblivém pásu, a je tu i Georgie, která na něho čeká za celním prostorem, tedy jestli přiletělo včas její letadlo odtamtud, kde se bezpečně zbavila Patricka na jachtě. Budou se muset spolu pár dní bavit, jenomže nebude o čem. Budou muset používat stejnou koupelnu a záchod. A Georgie zjistí, že Oliver není zdaleka tak okouzlující, jak se jí jevil tu krátkou chvíli v baru.

Proč to tedy dělá? Protože si nemůže pomoci! Je to jen další z náhlých nápadů, které Olivera Foxe charakterizují. Už to, že je Oliver Fox, mu ničí život.

Jakmile zaznamenal, že ten chlap, s kterým tam byla (byl to samozřejmě Patrick, jak dodatečně zjistil), vyšel na ulici, kouří tam a mluví do mobilu a Georgie zůstala sama na dobu jedné cigarety, věděl, co musí udělat – co byl zrozen udělat – co musí udělat podle zákonů božích i lidských – a co taky udělá. Táhlo se to před ním stejně děsivě a neodvolatelně jako visuté lano před provazolezcem. Svět mu náhle opět ztemněl, nad propastí svítil jen úzký drát, nejistá opora, kterou musí přejít. A on je tady, přesně jak to celý život věděl, překonává prvním krokem temné hlubiny neúspěchu a ponížení, dolů nehledí, rozzášené oči upírá na matný cíl, který sotva vidí. A už se spouští na uprázdněnou židli vedle ní...

Pořád byla skoro stejně neodolatelná jako zdáli přes bar, jen trochu starší, než soudil. Ale to ho neodradilo. Hlavně že židle vedle ní byla prázdná a on měl tři čtyři minuty, než se vrátí její společník a vyhodí ho z ní.

Co jí tehdy řekl? Ani si nevzpomínal. Pamatoval si jen, jak mu odpověděla. Nevysmála se mu ani ho neignorovala, nedožadovala se, aby jí dal pokoj. „Vy jste Oliver Fox,“ řekla.

To nemohl popřít. V tom je ta potíž. Je Oliver Fox. V kru-

se s ním sešli. Kamarádi kamarádů – někdy i docela neznámí lidé – se rozesmáli už při představování, protože čekali, jak se před nimi Oliver Fox projeví. Měl rozčuchané světlé vlasy a milé usměvavé oči a nikdo nevěděl, co v příští chvíli udělá. Včetně jeho samého. Pak ho najednou něco napadlo, a vzápětí už to dělal. Načež se ostatní znovu zasmáli. Nebo se rozlítili, spasilí útekem a telefonovali na policii.

„Vážně, no ne!“ volali lidé, s nimiž se seznámil. „Tentokrát to opravdu přehnal.“

Tady v zavazadlové hale, obklopen obtloustlými turisty, kteří o něm nikdy neslyšeli, nemohl být Oliver Fox Oliverem Foxem pro nikoho jiného než pro sebe. Připadal si jako to letadlo, v němž strávil posledních pět hodin, připoután nad prázdným prostorem jen vlastním osamocněním, v hlavě nic než nudnou prázdnotu.

Tak proč je takový? Proč nemá nějakou práci, zaměstnání jako normální lidé? Něco, čím by pomáhal ostatním? Na nějakém zanedbaném sídlišti. Někde ve třetím světě. Na světě jsou desítky milionů lidí, kteří potřebují pomoc. Je už moc starý, aby se takhle flákal dál. Změní se. Dá se pokorně do služeb lidstva. Vystuduje třeba na doktora. Bude se specializovat. Bude neurologem. Vždycky chtěl vědět, jak pracuje jeho mozek a proč si počíná zrovna tak, jak si počíná. Přitom nebyl blázen – věděl, kolik let studia a těžké dřiny by to vyžadovalo, ale dokázal by to. A dokáže! Hned by se přihlásil na lékařskou fakultu, jen mít po ruce přihlášku.

Všichni by užasli. „Oliver Fox a neurolog?“ smáli by se. „Něco takového jsme od něj rozhodně nečekali! To je mu podobné.“

Smuteční kufry projížděly stále kolem. Oliver si všiml muže, který stál vedle něj a palci vyťukával text dlouhý jako dizertačka. Připomnělo mu to, že by si měl také vyndat

A samosebou žádné takové nenašel. První vyzvednutá zpráva byla od A. A. byla Annuka Vosová, s kterou si vypůjčil tu vilu a která by teď stála vedle něj u běžícího pásu, nebýt toho, že se rozčertila, když jí přišel domů s oslíkem zakoupeným v parku a navrhoval, že ho ustájí u ní v bytě, načež zjistila, že už nesnese Olivera Foxe jako takového déle ani minutu, a jemu nezbývalo než odejít jenom s tím oslíkem a hrstkou věcí, většinou svých, v jednom z jejích elegantních kufrů.

„Tohle ovšem číst nebudeš,“ psala mu, „protože nevnímáš nikoho jiného než sebe...“

Opravdu dál nečetl, nechtěl znát zprávy, které takhle začínaly. Prošel seznam. Další čtyři byly také od A. Pak přišla jedna, na které stálo místo jména jen telefonní číslo. Nevzpomínal si na nikoho se jménem končícím na 0489, ale 0489 zřejmě dobře zná jeho.

„Vím, že mám co dělat s amorálním cvokem,“ začínal pisatel (či spíš pisatelka).

Ale než stačil zjistit, co je 0489 proti mysli, zahlédl, že k němu přijíždí kufr, který si musel půjčit od Annuky, když od ní odcházel, protože všechna její zavazadla byla opatřena červenými koženými jmenovkami, připomínajícími červené důstojnické výložky na límcích. Jak se po něm natahoval, viděl, že další zpráva je od G. G. byla samozřejmě Georgie, s tou se má sejít, je to jeho náhrada za A. na týden v půjčené vile. „Moc mě to mrzí zmeškala jsem letadlo pochopitelně kvůli malérům s Patrickem další letadlo je sakra právě jsem to zjistila až zítra.“

No ovšem. To se dalo čekat. Celé tohle dobrodružství je v troskách, ještě než vůbec začalo. Zvedl kufr z běžícího pásu a dotkl se jejího čísla. „Dobrý den, tady Georgie,“ ozvalo se z telefonu. Jenomže lhal. Nebyla to Georgie, ale pár kilobajtů nastražených někde v paměti a předstírajících,

Takže příštích čtyřadvacet hodin stráví sám v nějaké pitomé vile prolezlé šváby a s nefunkčním záchodem, pokud ovšem majitelé nezapomněli poslat na letiště taxík, jak slíbili. Pravděpodobně zapomněli. A on si zas pravděpodobně zapomněl zapsat jejich adresu. Takže nebude ani ve vile – zkysne tady na letišti. A Georgie třeba zítra znova zmešká letadlo nebo se jí nepodaří do něj nastoupit. Všechno si rozmyslí, pustí ho z hlavy a vůbec nepřiletí.

Neměl sem jezdit. Měl začít studovat medicínu. Sevřel se mu krk, jako by mu bylo osm a měl jít do školy. Celý den – dva dny – ne, týden ho čeká jen s těmi šváby a neviditelným záznamníkem, opakujícím pořád stejná slova.

Ve společnosti Olivera Foxe, před nímž není úniku. Každý si myslí, jak je skvělé být Oliver Fox. Každý, až na něj samého.

7.

Mohlo by to sloužit za příklad věčně nového vítězství naděje nad pravděpodobností, pomyslela si Nikki, zatímco se snažila zachovat měkký výraz kolem úst a přívětivě rozevřené oči. Kdykoliv na někoho čekáte a nevíte přesně, jak vypadá, připadá vám jako on každý. Tátové s dětmi. Dědové v nevhodných kraťasech. Dokonce i ženy... Obloustlé ženy... I tlustší ženy... Jak se vynořil ze zavazadlové haly další cestující a zaváhal, kam teď, Nikki lehce strnula a rozehrála svůj šarm. Jenomže pak ti lidé zahlédli známé slovo - „Polkinghorne“, „Whispering Surf“ -, přihlásili se zvednutým prstem a doktoru Normanu Wilfredovi se už vůbec nepodobali.

Vzápětí se za nimi objevilo pár dalších možných doktorů Wilfredů. Měla se znovu podívat na jeho fotografii v životopise, než sem jela. Snažila se rozpomenout. Marně. Vypadal... no, prostě tak, jak čekala.

Trochu zpozorněla, když jí pohled padl na jednoho z kandidátů, uváleného mladého muže s nápadně bledými rozčuchanými vlasy. Bloudil pomalu truchlivýma očima po čekajících řidičích a lidech z cestovek. Vůbec nevypadal, jak čekala. Proboha, pomyslela si Nikki navzdory tomu - vždyť je to on!

Nebo snad přece...

Nespouštěla z něj oči. Truchlivým pohledem přeskakoval pomalu od jednoho nápisu k druhému, blíž a blíž.

Na chvíli jí zase bylo osm. Jestli se pevně rozhodnu, že je to on, pomyslela si, tak to dost možná on bude.

„Carling...“ „Pleather...“ „Spoon...“ Oliver pozorně pročítal v naději pozvednutá jména a snažil se v jednom za druhém objevit i „Fox“. Nikde se mu to nepoštěstilo. Přesně jak se obával. Když se jednou něco zvrtně, pokazí se i všechno ostatní. Je na světě sám. „Wertheimer...“ „Begby...“ „Budd...“ Samí lidé se solidními a přesvědčivými jmény! Někdo jim přišel naproti, mají své životy, přátele a milence, čekají je šťastné rozesmáté dny u stolků v tavernách. Proč není třeba Begby? Nebo Budd? Sledoval, jak si „Begby“ a Begby potřásají rukama a oba se smějí.

„Johanssen...“ „Cholley...“ „Dr. Norman Wilfred...“

Zarazil se. Dr. Norman Wilfred... Ano. To by bylo pro něj správné jméno. Je na něm cosi spolehlivého a zemitého, vypovídá o praktickém lékaři někde na malém městě. O někom brunátném ve tváři a s jiskrou v oku, oblíbeném u pacientů. Škoda, že se nejmenuje Wilfred! S takovým jménem by byl už dávno doktor. Vedl by slušný a užitečný život doktora Wilfreda a měl by právo na jeho zaslouženou letní dovolenou – a teď by ho tu čekal někdo, kdo na doktora Wilfreda čeká.

Vzhlédl trochu, aby zjistil, kdo to je.

No prosím! řekl si, když spatřil ty milé otevřené oči, a musel se na ni usmát.

No ne! řekla si Nikki, když na ní spočinul Oliverův jemný melancholický úsměv. Je to on.

A samozřejmě se také usmála.

Propána, pomyslel si Oliver, když spatřil ten úsměv. Myslí si, že jsem to já!

A náhle pochopil, že je to tak. Viděl, že jeho život jako doktor Norman Wilfred se před ním prostírá jako zlatá pěšina mířící k vycházejícímu slunci. Nemá jinou možnost, musí se po té pěšině vydat vstříc jeho teple, vstříc jeho světlu.

A tak uposlechl a kufr vlekl s sebou.

Dívala se, jak k ní přichází. Pořád ještě se usmíval. A Nikki si uvědomila, že i ona se pořád usmívá.

„Doktor Wilfred?“ zeptala se.

„Lhát já neumím,“ řekl Oliver. Ne – to odpovídal *doktor Wilfred*.

Evidentně chce, aby byl doktor Wilfred, to mu bylo jasné. Později bude samozřejmě zklamaná, až vyjde najevo, že doktor Wilfred přece jen není. Ale později je později. Momentálně jde především o to, aby ji nezklamal teď. Navíc je v tom, co jí řekl, i trocha pravdy. Neumí lhát a nikdy nelže. Pokud se bez lhaní obejde.

Nikki se dál usmívala a v teple toho úsměvu byla skoro tak krásná, jak jí to bude při nejbližší vhodné příležitosti tvrdit. Připevnila ceduli na desky, které držela, a podala mu ruku.

„Já jsem Nikki,“ řekla. „Ta, od které chodily všechny ty e-maily.“

„Nikki,“ opakoval. „Samozřejmě. I když jsem z toho jména nemohl vytušit, že vypadáte takhle.“

Vzmohla se na přísný pohled a uchopila rukojeť jeho kufru. Viděl, že její přísný pohled je přísný asi tak, jako je on doktor Wilfred. Pocítil známé radostné vzrušení. A jdeme na to, pomyslel si.

„Každopádně vítejte na Skiosu,“ řekla Nikki.

Doktor Norman Wilfred stiskl na mobilu tlačítko „Odeslat“ a jeho mezikontinentální balistická raketa odlétla směrem na Manitobu. Na něco odťukaného dvěma palci z cizího letiště to byl text pozoruhodně působivý. Po celém širém prostoru Manitoby budou roztroušené zohavené tělesné ostatky. Může se tedy s klidnou myslí věnovat svému poslání na Skiosu.

Kde přestal...? Příruční taška! Ano, tu má bezpečně mezi nohama. Takže teď kufr...

Zjistil, že z temného proudu zavazadel na běžícím pásu je téměř vyschlý pramínek, a zatímco se díval, vyzdvihl si kabelu poslední ze spolupasažérů a odešel. Doktor Wilfred zůstal u pásu sám jako školáček, kterého vyberou do fotbalového mužstva jen z nouze. To už k němu pomalu dojížděla polorozpadlá lepenková krabice... tři metry dlouhý plátěný vak... a ano, konečně, jeho kufr se známou červenou koženou jmenovkou. Už k němu natahoval ruce, ale najednou měl dojem, že ho nezná. Bylo na něm něco výrazně cizího. Někoho jiného také napadlo, aby si připevnil červenou jmenovku. Pootevřel ji. Ano. Nějakou Annuku Vosovou.

Nechal kufr, ať si jezdí dál. Minula ho klopýtavě lepenková krabice, zahanbená, že ji nikdo nechce... pak ten tři metry dlouhý vak... cizí kufr... Zdánlivě nekonečný proud zavazadel na běžícím pásu konečně vyschl.

Znovu ta krabice... Vak... Cizí kufr... Vtom všechny tři kusy znehybněly, jako by ztratily naději, že kdy najdou majitele. Zavazadlovou halou se rozhostilo ticho.

Ti mizerové mu ztratili kufr. Samozřejmě. Nejdřív vaše celoživotní dílo znectí nějaký blbeček z Manitoby, a pak vám aerolinky ztratí zavazadlo.

Připravená sklenka vychlazeného bílého vína pod hvězdami, lehce opálená pleť a diskrétní světlé vlasy, to všechno zmizelo v nenávratnu.

Skios! Tušil hned od začátku, že to bude hrůza.

„Moc mě to mrzí,“ řekla Nikki. „Měla jsem připravený senzační uvítací proslov, ale nějak se mi všechno vykourilo z hlavy.“

Kráčeli spolu bok po boku k parkovišti kouzelnou teplou nocí a horkými vůněmi subtropických květin a bylinek.

Tenhle lákavý nový život dlouho nepotrvá, uvědomil si Oliver. Stačí pronést jediné nepatřičné slovo. Kolikrát už viděl, jak se před ním otevírají zářivé nové cesty! A kolikrát pak seznal, že padá kamsi do tmy! Dřív nebo později se znovu bude muset z toho trapasu nějak vymluvit. Lidé si myslí, že trapnost ani nevnímá, ale on ji prožívá, a jak! Cožpak horolezci nevadí, že padá, nebo námořníkovi, že se topí? Ovšemže jim to vadí. Děsí se toho. Jenomže o to jde – riskují! Nic vám tak nedopřeje užívat každou chvíli života jako vědomí, že kdykoliv může nastat konec. Anebo se i při pádu objeví nějaký výhonek, o který se zachytíte, kus plujícího dřeva, jehož se dá přidržet. „Nějak jsem zazmatkoval, atd., atd. Možná proto, že jste nejkrásnější žena, jakou jsem kdy, atd., atd. Vážně jsem měl na chvíli dojem,

že skutečně *jsem*, atd., atd.“ Vždycky je jiskra naděje, že to člověku projde. Nikdy se to sice nestalo, není ale důvod, proč by budoucnost musela být stejná jako minulost.

Naproti tomu – kristepane! –, co když si ta ženská najednou uvědomí, že je Oliver Fox? Dosahuje snad pověst Olivera Foxe až do Řecka?

Ale i kdyby všechno klaplo, má před sebou jedinou noc, než dorazí Georgie. Proto si musí svůj krátký nový život pořádně vychutnat.

Nikki odemkla auto velikosti autobusu s koly jako od bagru. Zasmála se.

„Vůbec nevypadáte tak, jak jsem si vás představovala,“ řekla.

Oliverem projel první vratký záchvěv, povzbuzující jako doušek vodky.

„Proč?“ prohodil. „A jak jste si mě představovala?“

„Snad... jako na vaší fotografii. Té u životopisu. Ale jste mnohem... nevím...“ Chtěla říct mnohem zajímavější, mnohem hezčí, mnohem pozoruhodnější. „... *mladší*,“ dodala.

„Než na té fotografii?“ Oliver se nad tím zamyslel. „Jistě, protože taky jsem. Mladší. Než tenkrát.“

Zasmála se, ačkoliv to nechápala. I on se zasmál. Taky to nechápal.

9.

Bylo jasné, co se přihodilo. Majitelka toho jediného cizího kufru, který zůstal na pásu, sebrala omylem zavazadlo doktora Wilfreda.

Ano, vysvětloval doktor Wilfred už třetímu úředníkovi, jemuž ho předali, jeho kufr je dost podobný, také černý s červenou koženou jmenovkou, ale jaký je mezi těmi dvěma rozdíl, podrobně popsat nedokáže, až na to, že na jmenovce je jeho jméno – Wilfred. Doktor Norman Wilfred. W-I-L-F-R-E-D. A ne „Annuka Vosová“ jako na *tomhle* kufru. A také je tam na útržku z letenky uvedeno, kam cestuje.

Což je?

Což je... Ano, co vlastně? Nevypisoval to sám, obstarala to jeho osobní tajemnice... Je to nějaké centrum. Nebo nějaký ústav. Něco nějakého. Něco nějakého pro něco jiného. Nezapadlo ho, že by měl mít tu adresu u sebe, když ho budou na letišti čekat. Mohl by snad projít celníci a vyhledat tu osobu, co mu přišla naproti... Ano...? Jenomže pak by se už nesměl vrátit...?

Bylo to k neuvěření. Věděl přece, jak se ten podnik jmenuje, anebo to věděl do chvíle, než začal celý ten zmatek.